Temps Pasqual - Diumenge de resurrecció

Per Administrador el dg., 16/04/2017 - 09:00

Ac 10,34a.37-43
Col 3,1-4
Jn 20,1-9

PASQUA: UN DIUMENGE DIFERENT

I, en primer lloc, perquè quan ens saludem, acompanyem la nostra encaixada de mans amb un sincer "Bona Pasqua", mentre ens mirem els ulls i voldríem que l'alegria de les paraules i del gest fossin ben sincers, perdurables, com una nova vida que supera els estereotips i les rutines. Voldríem que tot fos net, clar i que durés per sempre.

Un diumenge diferent perquè, traslladant-nos a aquell Primer dia de la Primera Pasqua Cristiana, en aquella matinada tot són corredisses, esglais sorpreses i dubtes. Maria Magdalena, Joan i Pere estan trasbalsats i van d'un cantó a l'altre. Objectiu? El sepulcre, el nucli de la mort, del sofriment de Jesús, del seu fracàs. Però... i ara comença l'hora de Déu, l'hora en què vivim un diumenge absolutament nou, diferent, quan EL GRAN ESDEVENIMENT de la fe cristiana ho canvia tot radicalment.

Dues mirades, dos mons

Quan Pere i Joan arriben al sepulcre, la pedra que el tancava està correguda; no hi és Jesús, només senyals d'una estranya desaparició. Els dos deixebles veuen els mateixos detalls del llençol d'amortallar... i només d'un d'ells, de Joan, se'ns diu que "veié i cregué". És que era una mirada privilegiada, plena de l'experiència tan propera al peu de la creu fins a l'últim instant? Una mirada mística i alhora ben real? El quart evangelista és tan discret parlant d' ell mateix que es guarda de moment l' impacte emocional i religiós per a ell sol...

De Pere no se'ns diu res. Un té la sensació humana i també religiosa que porta damunt del seu cor, dels seus ulls encara plorosos, una sensació més pesada que la llosa del sepulcre. Aquelles tres negacions pesen molt. Li caldrà que el mateix Jesús Ressuscitat li allargui una mà per aixecar-lo, com el dia que s'enfonsava en les aigües del Llac. I així serà. Després els evangelistes, com un senyal que "les coses tornen a la realitat d'abans o millor", a una nova realitat, ho confirmaran amb una frase plena d'història: "S'ha aparegut a Pere..."

La resurrecció no és només cosa del passat

Tot i la seva novetat, allò no pot ser només una història excepcional, una anècdota miraculosa, un gest de Déu que torna a Jesús la recompensa d'una fidelitat i d'una generositat infinites. No, la Resurrecció ens afecta directament a nosaltres. Ens transcendeix, però es viu d'una manera íntima, immanent, personalitzada. Per dir-ho ras i curt, és LA GRAN ANÈCDOTA QUE ENS AFECTA com a persones, com a seguidors i seguidores de Jesús.

I ens afecta tant que, de fet, ens convertim d'alguna manera en la "PROVA DE LA RESURRECCIÓ DE JESÚS." El món s'ho creurà si ens ho creiem nosaltres. I nosaltres ens ho creurem, si actuem i vivim ressuscitant les paraules i les actituds de Jesús. I això ho viurem si li demanem que faci de nosaltres, recordant aquella frase de sant Francesc d' Assís , "instruments de la seva resurrecció." Es tractaria d'anar vivint petites "resurreccions" que tinguin com a "aparicions" els petits o grans gestos d'amor, de veritat, de lluita contra el pessimisme i la desesperança. Per això el món, ni que sigui implícitament, ens contempla i ens mira a veure què fem, com ho vivim, com ho assumim tot això. Mentrestant, CELEBREM LA VIDA, la que ens porta Jesús, el Crucificat, el Ressuscitat. Bona Pasqua tinguem tots !